

הצגת הבכורה של פרטו השני של נורי חביב — "רחל", עוררה גל של ביקורות קטלניות בעתונות הישראלית (כולל "העולם הזה"). חלק ניכר מביקורת זו התייחס לסצינות האירוטיות במרט ולחופעתה של כוכבתו הראשית מעורטלת למחצה. כדי להגן על תופעה חדשה זו במרט ישראלי, מכרה רחל טטרקו-חביב לפירסום את וידויה ודעותיה בנושא זה. "העולם הזה" מפרסם את סיפורה כלשונו. סיפור זה מכבד את דעת הכותבת לכבד, ומשקף את המצב אליו נקדע הסרט הישראלי בדרך התחתית שלו.

מאת

רחל טטרקו-חביב

כולם שואלים אותי, איך הרגשתי ואיך לא התביישתי להצטלם כמעט עירומה לצורך ההסרטה של רחל. מאות אנשים שאלו אותי שאלה זו — חברות, מכרים, בני משפחה, עיתונאים (ובעיקר עתונאים) וצלמים. אנשים סתם, שהסתערו עלי אחרי הצגת הבכורה של הסרט וביקשו להפשיט אותי במבטיהם — צעקו: "איך לא התביישת להצטלם עירומה בסרט?"

הם היו מתפלאים ומזועזעים פי כמה אילו היו רואים את כל צילומי העירום, שהיו בסרט ונחתכו ממנו ע"י נורי חביב עוד לפני שהוא הציג את רחל לפני המועצה לביקורת סרטים, בידעי כי אנשי המועצה יפסלו את הסרט לחלוטין, אם ישאיר בו את כל צילומי העירום, כפי שבוצעו למעשה בהסרטה.

"איך לא התביישתי להצטלם עירומה?" זו גם השאלה שאני שואלת את עצמי בכל פעם שאני רואה את הסרט מחדש ואת עצמי בצורה זו.

לכאורה, התשובה פשוטה ביותר: לא התביישתי להצטלם עירומה, בראש ראשונה משום שהתפקיד דרש זאת. שנית משום שאיני ביישנית מטבעי. איני חושבת כי הבגד, או השמלה, הם פעושים את האדם למוסרי, או לבלתי-מוסרי. אולם בחברה הפוריסטית שלנו עלולה תשובה כזאת, להיראות מאוד בלתי מוסרית בעיני מרבית האנשים, המכונים עצמם אונייטסעם, ואפילו בעיני אלה הרואים עצמם מאוד מאוד מתקדמים.

אינני מתכחנת לנסות לשכנע את הקנאים למוסרי, כי לא היה כל פגם בהתנהגותי לפני המצלמה. נכון יותר, לכן, יהיה לראות רשימה זאת כמעין ביטוי בכתב למחשבות, שהעסיקוני בעת ששאלתי את עצמי, האם נהגתי כשורה בהצטלמי עירומה לצורך ההופעה בסרט הישראלי רחל.

שאלתי את עצמי, האם נהגתי באופן שונה, או יוצא דופן, בהשוואה

הווי

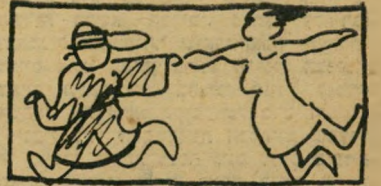
רווקות בסעף, נשואין בתרי

בריטניה, בגוף מחקר על מנהגי הדיבור של האשה, קבעו שני פסיכוכי לוגים כי הנשים הנשואות מרבות לדבר מן הרחוקות, וכי מידת הדיבור גוברת ככל שהאשה מזדקנת.

אלדחמד אל-אלדה

קאהיר, מצרים, ראה גומא אל-חאברה נערה יפה ברחוב, קנה אותה על המקום מאת אביה תמורת 1000 דולאר, נשא אותה כעבור שעה לאשה, הציג לה למחרת בבוקר מזונות בשיעור 100 דולאר לחודש, אם תיאות להתגרש ממנו, בגלל הבדלי טמפרמנט.

תעסוקה מואה

רמת-גן, נקרא כבאי-האש לבצע עבודת כיבוי קטנה, הובאו למפעלי סקלי-הופמן, סיימו את מלאכתם, עברו לבריכת גליגל הסמוכה, כיבן עוד דלי קה, הועברו למפעלי אביב הקרובים, ועם גמר עבודתם שם נצטוו לכבות דליקת קוצים שפרצה בשדות הסמוכים.

נידו את אמריקה

קוטב הדרומי, גילו חוקרים סובי-ייטיים כי מנגינות שירי-האהבה המוסי-רים עלידם מרגיעים את הפינגווינים, וכי קצב הרוקנירול מלהיב אותם.

אשרי הגפרור

ברדין המערבית, עצרה המשטרה ילד בן שמונה שניסה להצית בית כנסת, תבעה לדין את בעל הקיוסק שמכר לו את הגפרורים.

העבודה היא כל חייו!

חיפה, דרשו 22 עובדים ארעיים של משרד העבודה, בני גיל ממוצע של 32 שנה, שמשרד העבודה יקבלם לעבודה קבועה, בטענה: "אנחנו כבר בגיל כזה שאף מוסד לא יקבל אותנו לעבודה!"

מחלקת פארקנסון דוהרת

פאריס, צרפת, גילה דו"ח מבקר-המדינה כי בעוד שמספר הסוסים ירד בצבא הצרפתי מאז 1914 ב-93 אחוז, ירד מספר הפרשים רק ב-66 אחוז, דבר ש העלה את יחס הפרשים לסוסים ב-500 אחוז.

רכב ישראלי ופרשיו

עירכארם, שעה שצוות מסייטים אוטלקיים עמד לערוך תצלומי-המונים על בוא צבאות שאול ווידו לירושלים התניכית, סירבו התושבים המקומיים לס נות את רחבת הצילום, הכניסו לרקע תמר נות-ההמון נשים הרוחפות עגלות-תינוקות.

דה סיקה הגדול, והוא נאלץ להרחיח לתמו כשחקן בקומדיית תפ-לות, כדי לממן את ייצורם. כדאי עוד להזכיר, כי אילו היו האיטלקים ממשכיכים לייצר סרטים ניאוריאליסטיים רציניים וכבדים בלבד, לא היתה קמה תעשיית הסרטים האיטלקית ומגיעה למצבה הטוב (יחסית) כיום. בבקשה, נסו להוכיח, מתי התחילו הסרטים האיטלקים לחדור לשוק בארצות-

"תנו לי להתפשט!"

הברית ולשוק שלנו? זוכרים? בשעה שדה סאנטיס הפיק את סרט החושני הארוז המר, בו הציג לראותה את מערומי גופה של אשתו סילוואנה מאנגאנו. סרט חושני, ארוטי, סוער זה — הוא ששבר את כל שיא-הקופה (21 שבועות בת"א) וסלל את הדרך אל בתי-הקול-נוע לסרטים האיטלקיים הרציניים והטובים יותר. אין כיום כל עידוד לתעשיית הסרטים הישראלית האמיתית. עידוד כספי מעשי ניתן רק לסרט ההוליוודי של פארמינגר-אנסדוטס — כאילו הוא לא היה מצליח לייצר את הסרט בלי ההטבות הכספיות של ממשלת ישראל הענייה. כל הצגה קלוקלת (לא מקורית) בתיאטרון הישראלי וכמעט כל אמן או להקה מחו"ל, המופיעים אצלנו, זוכים לפיטור ממסים על כרטיסי-הכניסה. לא כך הסרטים הישראליים. למעלה מ-50 אחוזים ממחיר כרטיסי-הכניסה להצגת סרטים ישראליים הם מיסים.

במצב של חוסר עידוד זה אי-אפשר למצוא משקלעים לסרטים ישראליים. למשקיעיהן יש בדרך כלל חיסרון קטן — הם רוצים בטחונות שההשקעה תוחזר להם ברוח ניכר. אילו היה מוצא משהו נוסחה בדוקה לייצור סרטי-קופה מכניסים בהשקעה קטנה, לא היו בעיות. אבל בינתיים מייצרים בעולם אולי סרט טוב אחד על כל 100 סרטים המופקים, ועד אשר יגיע מספר הסרטים הישראליים למאה הראשונה, אנו עלולים להכות עוד עשרות שנים, אם ימשיך הממונה-על-עידוד-הסרטים הישראלי, מר א. הירשברג ממשד המסחר והתעשייה, באימתן העזרה המעשית ובשיטת-המכשלה שלו, שאינה מאפשרת כל התפתחות לתעשיית הסרטים המקומית.

מה נותר לנו לעשות? — להסתמך על נוסחאות של סרטי מלודרמה ומין, שהוכיחו את עצמן בתעשיות אחרות. הנוסחה אינה מבטיחה עדיין, כמובן, כי הסרט יחזיר את ההשקעה למסיקין (יש גם בעיות טכניות ואחרות, שאי-אפשר להתגבר עליהן בלי עזרה ממשלתית בתומרי-גלם, בחידוש ציוד וכדומה) — בצורת פיטור ממסים והלחאה הניתנת מראש ליצרני הסרטים הישראליים. אולם מה שבטוח הוא, כי בתנאים הקיימים ודאי שאין טעם לנסות אפילו לייצר יצירות-מופת יקרות ואמנותיות. שבסופו-של-דבר לא יהיה להן קהל אפילו להצגה של שבוע אחד (כפי שקרה כשהורד מהבד התל-אביבי, בשבוע הראשון, הסרט הקלאסי של דה סיקה אומברטו ד. וכפי שהורד מהבד בערב הראשון הסרט הקלאסי סיפור לואיז'נה וכפי שהתפרעו וצעקו "החזירו את הכסף", בערב הראשון של הצגת לה סטראדה בתל-אביב). לעומת זאת, הסיכויים של סרט מתח ומין ישראלי בינוני הם — כי יוצג במשך שלושה שבועות בתל-אביב. גם הוצאות הייצור שלו קטנות הרבה יותר. בהתאם להישובים שמניתי לעיל, מוצג הסרט הישראלי רחל זה השבוע השלישי בקולנוע אופיר בתל-אביב. פירוש הדבר, שהשקעה עמדה במיבחן המציאות הישראלית. אם עזרו לכך תצלומי-העירום שלי, אני רק שמחה לכך.

מסיבה זו, לא היססתי אף לרגע וקיבלתי גם את התפקיד הראשי בסרט המתח והמין החדש של נורי חביב, בת הפרברים, שהמערכה הראשונה שלו, שצילומיה נשלמו בימים אלה, כוללת, כמובן, תצלומי-עירום (משוכללים יותר מאשר ברחל — סוף סוף לומדים משהו מהנסיך).

אם תצלומי העירום שלי בסרטי השני יוסיפו לקדם את תעשיית הסרטים הישראלית, מובטח לכם שתראו שוב את מערומי, גם בסרטי השלישי...

